

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 788. Hadriani Pap. Annus 17. Constant. Et Irenes Impp.
9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Et filium nostrum gloriosum & multum Regem, ante corpus beati Petri in die regni sui, ut antiquam potestatem omnes Metropolitani, qui in regno eius sunt, habuerunt. In hoc epistola ad Antiphanonem de deo et de deo facta est. Antiphanonem in deo et deo facta est. Antiphanonem in deo et deo facta est.

LXXII. Dum adhuc Romae ipse comoraretur, Legati a Duce Bavarie venerunt, de quibus haec ubi supra: Per ipsos dies Paschales venerunt Romam ad donum ipsorum Regem Carolum Missi Tassilonis Ducis Bavarie Episcopus, Isarnus & Abbas Henricus, petieruntque Apostolicam, ut pacem faceret inter donum Regem Carolum & Tassilonem Ducem Bavariorum. Et donum Apostolicum multum se interposuit, postulando ipsorum Regem. Cui ipse respondit: hoc se valuisse, & per multa tempora quiescere, & minime uicari potuisse, ut se crederet, statim fieri. Et tunc, mox in presencia Papa cum ipsi Missi pacem firmare. Et tunc, mox in presencia Papa cum ipsi Missi pacem firmare.

LXXIII. Tunc inuenit filium domini Apostolicus & donum Rex gloriosus Carolus. Vnde, dicitur, vendit illi assumpsit & oratione peracta, in Franciam cum gloria uenerunt illi: ad duces scilicet cantuarii Romanorum & Grammatios peritiosos, & scilicet alios. Peruenitque idem nam Regem Rex Carolus ad conueniunt suam domum in Eastardam Regnum in civitate Vuarum. Et ibi ad inuenit, quos in latere, ac donum miserat ad Tassilonem, ut omnia impleret secundum ipsorum Apostolicum, vel fieri ipsa erat, ut quod sub se in eis anulo promissum habebat, ut in omnibus obediens & fidelis esset, & filius eius, & Francia & ad eius presentiam ueniret. Quod et uenit, & uenit contempsit. Tunc donum Rex Carolus sentiens ipsam suam, pergit Italicam, uenit, in loco qui dicitur: In feld super civitatem Auguste, & inibi fieri alium exercitum de Austraria & Thuringia & Saxonibus, & conueniant se per Dandunum fluvium in loco qui dicitur Feringa, & tertium exercitum uenit fieri de Italia, ut filius eius ipsius Rex ueniret usque ad Franciam, & ipse ibi maneret, & exercitum suum pleniter in ante mittere usque ad Baiariam. Tassilo uidentem se circumdatum ex omni parte, uolens quod omnes Bavaris plures essent fideles domini Regi Carolo, quam filii, & cognoscentem domini Regi fideles & magis uellent infirmitate consensu quam contrariis esse uenit, statim tradidit semetipsum domini Regi Carolo, & subdit enim uenit obsequium Caroli Tallionem, & inter alios filium Theodonem innumeratum, hocque permillum esse Ducem Baiarie permansit.

LXXIV. Quod autem illa Tassilo in Carolum tentare praesumpserit, tradidit Eginhardus ipsam id. In illo impulsu uxoris suae, qua illa fuerat Delderij Regis Longobardorum e Regno a Francis expulsi. Sed & quod sedis miser cum Hunis, mente elatus inferre bellum magno Regi non formidauit, sed diuina opera factum est, ut bellum, quod (ut ait) maximum futurum uideretur, sicut

citillime, ita & felicissime confectum inter nam Tassilo uis redditus est & ignatus, ubi Apostolice censura gladio percussus fuit, hoc igitur anno ceptum eadem occasione est bellum Hannicium, quod reffe Eginhardo perdurauit annos octo, sed quos alij Hunnos, alij Aures eos dixerunt.

IESU CHRISTI Annus 789. § HADRIANI PAP. ANNO 17. CONSTAN. ET IRENE IMP. 9.

Quae sequitur annus Redemptoris nostri septingentesimus octogentesimus octauus, uidecimo Indictione notatur, quod Imperat. Constantinus inuitus nolensque, Irene matris impulsu, desponsam sibi Carolo Magni filiam repudiavit, quam deperdit, uxoremque accepit Mariam Armenam a matre Irene ipsi procreatam hanc Theophanes, ex quo quidem principio quae mala euenierint, dicitur inferius suis locis. Porro Maria ista humili loco uata, ut solum Imperatricis ascenderet, sanctitas efficit eius patrii S. Philippi cognomento Mithae cordis de quo agitur dies natalis in menologio Basilij die secunda Decembris hoc elogio: *Sub Imperatrice popina Irene sui huius beata, a Paphlagonia. Cum autem ex labore suo duxus fuisset, diaboli uoluntate saltu est pauper, nec tamen electus, in uicinis montibus est. Ex uo autem fuisse ipsi in omnibus miseris uiam ostendens. Defecit aliquando uicini huius. Qui uenit ad sanctum, in agello deprehendit eum tenui uero seruenem. Qui uidentem ipsum maritum, solutum est duobus bonem alteram ipsi uenit, ipse uero cum altero uicinis subit: ac deo conseruatum uero uicinis, fecit ut Irene Imperatrix inuenit ipsam suam filio Constantino inuenerit in maritum non, ex quo ille factus dux & copiosus in imperio, senex in gratia ad donum. haec ubi, quae annis lingulis, die die, in Ecclesijs decantari consueuerit.*

Et autem Irene Imperatrix sed Francorum Regis foedere, amicitia, & alinitate se iunxit, alia non est qua asseri causa possit, nisi quod Carolus Ducatum Beneuentanum inuaserit, quem uia cum Duce in suum patrimonium Orientales Imperatores susceperant. Porro uia cum Beneuentato Ducatu reliqua omnia a Carolo ablata esse, quae interiacent usque ad Adriaticum mare, certum est: nam de domino Carolo Magni in Italia haec Eginhardus in eius uita: *Totam Italiam, quae ab Augusta Praetoria usque in Calabria inferiorem, in qua Graecorum & Beneuentanorum consistit esse confinia, decies centum & amplius passuum milibus longitudine pertinet, occupant solent. In insulis erat inquit semper Romanis & Graecis. Francorum suscepta potentia, uindictam illud Graecorum extitit prohibere: non enim illis in insulis uisum, id est, Francum amicum habere, uicini ne habeant.*

Sed exultans ira femina, sicut malo consilio diluoluit scedera nuptiarum, ita imprudens aduersus eundem Carolum hoc eodem anno in Italia bellum mouit, de quo illa Regno: *Eodem anno commissum est bellum inter Graecos & Longobardos, Ducibus Hildeprando Spoletano Beneuentano & Vungo a Rege Francorum directo cum Francis & Fogariis Graecis, & uictores exierunt Francis & Longobardi. Qui putarunt non repudiatam ab Imperatore, sed negatam fuisse a Carolo Magni filiam Constantino: haec de causa huiusmodi bellum constat esse dixere, nam in Annalibus sub Ludouico Imperatore contriptis illa leguntur: *Inter ea Constantinus Imperator negatam sibi Regem filiam suam, Theodora Patricium Siciliae Praefectum cum alijs Dacibus suis sine Beneuentanorum uoluntate uisit. Qui cum imperatae exequerentur, Grammatias, qui eo anno post mortem patris Dux Beneuentania a Rege datus est, & Hildeprandus Dux Spoletanus cum socijs, qui congregare poterunt, in Calabria eu occurrerunt, habentes secum Legatum Regis Vungum, qui postea in Ducatu Spoletano Hildeprando successit, & sic suis socijs, a speculo uictores facti, magnam captiuorum & spoliarum numerum in sua castra retulerunt. haec ubi.**

II. DISIOLTA FAX INTER IMPERATORES ORIENTALES. Porro uia cum Beneuentato Ducatu reliqua omnia a Carolo ablata esse, quae interiacent usque ad Adriaticum mare, certum est: nam de domino Carolo Magni in Italia haec Eginhardus in eius uita: Totam Italiam, quae ab Augusta Praetoria usque in Calabria inferiorem, in qua Graecorum & Beneuentanorum consistit esse confinia, decies centum & amplius passuum milibus longitudine pertinet, occupant solent. In insulis erat inquit semper Romanis & Graecis. Francorum suscepta potentia, uindictam illud Graecorum extitit prohibere: non enim illis in insulis uisum, id est, Francum amicum habere, uicini ne habeant. III. VICTI GRACIA A LONGOBARDIS ET FRANCIS. IV. Ceterum

Licet in hoc tempore, quem in sola loci videri nominant, Fribolim, Valdehor, Beropol, Eilduria ad paludem, Empece, & Offrige d'hermannum in Bruffalo, Biberlach, iterum, mare, firmo, & inter angustias circumscriptis, in eorum donationum ac circumscriptis auctoritate, nostris futuris, temporibus, Dominis protegent, valeat in omnia manere, manu propria subscripsimus, & annis nostris impressi fieri volumus. Signum Domini Caroli Regis inuictissimi.

Hildefridus Archiepiscopus Coloniensis & sacri Palatii Capellanus recognouit. Data pridie Idus Iulij anno Domini in incarnatione septingentesimo octavo, Indictione duodecima. Anno autem Domini Caroli vicesimo primo. Actum in palatio Neurembergensi.

Porro qui res Saxonium sunt profecti, eundem Vuilshadum annos tantum duos sedisse, mensis tres & dies viginti sex tradunt: relatumque inter sanctos, diemque transitus eius, sexto Idus Nouembrii, quo obiit, Ecclesiastico ritu celebrari consuevit. Quod autem tradant ante Episcopatum ipsum vna cum sancto Ludgero Romanum peregrinatum esse, id minime ex Ludgeri vite Actis apparuit: liquidem aduentus eiusdem Ludgeri Romam consuegit postur sub Hadriani successore Leone Papa, cum iam non amplius S. Vuilshadus in humanis esset.

IESU CHRISTI Annus 789.

HADRIANI PAP. CONST. ET IRENE CONSTAT. IMP. IO.

SECVTIVVS ANNVS Redemptoris septingentesimus octogesimo nonus. Indictione duodecima, quo Orientale Imperium domestica dissensione maris & filij Imperatorum mirum in modum exagitatur, de qua ista Theophanes: Anno decimo Imperij trecentum d' abbas Iuon, imperator ad Imperatoris homines, qui in seipsum matrem aduersum suum & filium aduersum matrem, amirum, ut ipsa sola regnare deberet, ex Dei voluntate esse, allicueratibus illis. Contra vero auribus filij alij insurrexerat, hanc decem esse, viginti annos illi nati Imperator adhuc filij maris esse rutel: atque regimine. Quomodo autem maris partes prauialuerint, accipit: Cum, inquit, Imperator iam viginti esset annorum, factus rebellis atque, idcirco, non videret se nihil parum esse gerere, et stabatur: intenuit & conuulso stantibus Patrium a matre prefatum Logothetam omnia possidere, omnesq; ad illum accedite, & neminem se frequentate audere: consilio vero eam famularibus perpaucis hominibus suis & Petro magistro suo & Theodoro Patrio & Damiano Patrio equo firmant comprehendere eam, & in exilium in Sicilia destituere filij, ipse tenet Imperium sine matre sua, & paulo post.

Cum autem stantibus nuntiata fuit & profregata res, commisit Augustinus coram filium, que comprehensis omnes Imperatoris homines cecidit atque ipsos, vna cum Ioanne Protospathario & haino ipso, & exilio relegant in insulis partibus Ysi, in Sicilia: Petrum vero magistrum de honestationibus subigit, in domo sua sedere precepit, similiter & Theodorum Patrium: Porro Damianum Patrium celsum ac rousum in castris Apollonideum exdem fore designant, percontens, filium & tanquam multa lacrimis, egi ne procederet per dicit non paucos, cupit autem multum sacramentis submittere ita dicentem: Quia quousque tu vivis, non permittimus filij non tuum imperare. Et irabant omnes sic, nemine contradicere audente, hic statim erat rerum Imperij turbatus & turbulentes, quem & natura euidentiori expressit signo, dum (quod idem Theophanes ait) eodem anno sexto Idus Februarius horribilis factus est terrae motus, ita vt non auderet expositum domi dormire, sed omnes in horti sub duo tabernaculis factis & temora degebat. Ast Imperatrix vna cum filio suo egressa est ad sanctum Mamantem, hac Theophanes.

Porro his diebus cum Augustia Prefectus & Inter alios Protopatarij, quem Theophanes Ioannem non mine di-

cum tradit, inueneretur: quomodo confugens ille ad Ecclesiam, a Tarasio diu detentus sit, accipit Ignatio, qui res eiusdem Tarasij prosequutus hac habet:

Aliquando quidam ex hi, qui gerebant magistratu, splendore & gloria & diuitijs infiqui, qui etiam vt eusem imperatorum gestaret, honore erat adeptus, praemagno pecunia pondere laeti pama cum graues & acerba de eo haberentur quousq; neg, et quidquam daretur lacrimis, sed afflictione & cruciata omni ex parte vt exeret deturbatur in profundis deheratione supra animi agrotissime. It cum nollem obierat, ut inueneram, eos laetitia, quorum castidie fuerat credens, ad tempus diuinitu se conuulit & agnum. Cum autem fuisset inter alyta, veneranda iusticia ex approbatus coribus, ea tenebat cum magno timore & timore. Cum ergo eum cognouissent anagisse, metum idem subirent sapientiam, velociter pedibus uenerunt ad diuinitu templum, & cum agrotissime in mensa diuinitu apprehendisset, circumdabant adytis aubition, tempore eibi sumendi vno aperientes ingressus, non stantes locum vt paret vt reliqua necessarii, sed sperabant fore, vt eum prederet necessitas, qua eum vel uolentem expelleret. Adhibebant itaque maiorem castidiam: prohibebant enim omnino ingressum ad aram, vt nemo eum sermone imperaret, aut ad eos qui erant extra, aliquid verbum ab eo transmitteret.

Cum hac ita venissent ad aures Pastora, Tarasij videlicet Episcopi Constantiopolitani, eum repleuerunt maxima animi agrotissime, vt qui viderat contempcionem diuinitu sacrauentorum mouere ad indignationem dicitur Dei benignitate, sed videte misericordiam Patris supplicatum tunc ei auxiliam, & admiram praesentiam. Ea enim tempore quo oportebat cibum sumere eum qui affligebatur, facta veste se induens, proficiscebatur ad alytum, & per dexteram portam ingrediens, que ad aduentum vitruerant necessaria supplicata ab eo, aduoluit ex se aserens, & deinde abibat eum eliquens. Si quando autem venter eum negat, non potest, eum cogere facere, que sunt requestra nature: exator usum descendens, & eum ad se ipsum educat & expellens, & eum postea manu capiens restituebat tribunal, idq; non senel & hu in illi faciebat, sed quousq; euocatus erat ad hoc ministerium ab eo qui grauius periclitabatur. Hanc insubabilem diuinitu in idem diuinitu adiuuantes milites, & fieri non posse cogitantes, vt qui supplicaret, epereret, quandiu usque manus eum regebat: improbam in eum sermone consilij, quod sperabat omnino pariter & aserens. Clam quim per alium alitum sollicitam insulas, vt quando ex facta alytu eum & per traberet nature seruitutem: eum insar lapatum aperent: quod etiam factum est. Nam cum castrum vno, vt solebat, eum auerteret, & ad requisita nature eum duceret, qui secrete latibant in insulis, per aliam portam irrauoperet, eum rapunt & ad Regiam per vim trahunt.

Postquam autem secleratum insulicium in abhominacione in eum admatam cognouit Pastor sanctissimus, ita & dolore arreptus, nulla vrens dilacione, ad Eleutherij aulam regiam (hic etiam inuic forid contige degere Imperatricem) accessit. Cumq; verid Patru aduentum sensisset, & eum presentiam in ipso futuram celo plenam & insar acuti glady suspicauerunt, eum fuerunt extra Regiam ne sermone quidem dignati. Ille videns suum aduentum nihil sibi profuisse: Ecclesiastica pama vinculis omnes communiter alligat, pronuntians indignos communionem Christi grauenturam, si vilo gram damno afferent eum, qui consuegat soplex ad Ecclesiam. Cum hac ergo tamquam ex Apostolica auctoritate libere dixisset, est reuersus. In anathematizum Loques adstricti, eum non possent effugere sacra retia poma Ecclesiastica, de reo quidem non amplius habere quousq; tormento, sed verbarum solum exanimacionibus, de quibus agebant pecunij trutinam excitantes, & amicum innocentem eum absoluunt, hac Ignatius de egregio facto Tarasij Patriarchae velq; officij.

Sed illud praclarè accidit hoc eodem anno (vt idem qui supra Theophanes auctor est) quod Theophilus Praelectus Imperatoris classis, cum ante aciem pugnant aduersus Sarracenos, tentus esset, atque perductus ad ipsorum Principis Aaron: cum sollicitaretur ab eo Christianam Fidem negare, & fecit Mahumetana inhaerere, & ille scire omnino renuissit, & vi adhibita nequaquam aliquo modo flecti potuisset, subiectus gladio martyri coronum consecutus est, inq; Martyrii sanctorum albi reatus, vndecimo Kalendas Augusti natali die, memoria annuerfaria celebratur.

IOANNES PROTUS PATRIARCHA CONSTAT. AD ECCLESIAM. RAPIVNT MILITES EXTRA CAERAM QUI AD EAM CONFUGERAT. TARASIVS EXCOMMUNICAT. VI. THEOPHILVS PRAELECTVS CLASSIS MARTYR.

